

1. Neviditelný vrah

Je rok 1968. Ve Vietnamu zuří válka. V americké armádě slouží 199. pěšímu praporu lékař Josef Price, který se stará jako chirurg o zraněné vojáky. Při své práci si všimne něčeho zvláštního: vojáci, kteří dosahovali v průměru věku 22 roků, mají tepny a žíly zanesené tukem (arterioskleróza) jako 50-60ti letí muži! To byla záhada...

Když o tom Josef přemýšlí, vzpomene si na své dětství. Jako kluk vymýval nádoby od mléka a v nich se vytvářely na hladkých stěnách velké houževnaté, žlutavé nánosy tuku. Bylo zřejmé, že nějaká látka ve vodě, kterou se umývaly nádoby, reagovala s mlékem, nebo nějakou jeho částí a výsledkem byl ten těžko odstranitelný nános.

Není tu náhodou něco společného? Co když existuje společný jmenovatel? A pak ho jako blesk napadlo něco vzrušujícího. Jenom jedna jediná látka (kromě tuku) byla přítomna u obou případů.

Protože ve Vietnamu je extrémně teplo, hrozilo zkažení pitné vody, a proto existovalo nařízení všichni pitnou vodu ošetřit silnou dávkou chloru. Pokud by někdo z vody onemocněl, mohl zodpovědný člověk očekávat vážné potíže. Stanoveno bylo pouze minimální množství, takže vojáci reagovali takto: „Jestliže málo je dobré, více je lepší.“ A tak vojáci pili silně přechlorovanou vodu, která tak páchla, že se téměř nedala pít. Ovšem v extrémním horku byla velká žízeň, a tak jí každý vypil hodně...

A Josefovi se v hlavě uhnízdí neodbytná otázka: „Nehraje v tom nějakou roli chlor???”

Po návratu z Vietnamu hledá odpověď na svoji otázku. Shromažďuje informace, hledá v archivech, zkoumá pravdivost všech lékařských výzkumů a závěrů.

Mimo jiné zjišťuje, že až do roku 1920 byl srdeční infarkt téměř neznámou chorobou, a to i u lidí, kteří jedli stejně nebo i více tučná jídla, než my dnes, a i u lidí, kteří byli obézní. Okolo roku 1920 pak začaly

vlády prosazovat nouzové používání elementárního chloru kvůli epidemiím tyfu. Přistoupily k tomu bez jakýchkoli testů a výzkumů škodlivosti. A u používání chloru už zůstalo.

Také objevuje, že tradiční Eskymáci jsou schopni sníst na posezení i několik kilogramů velrybího tuku, což provozují celý život, aniž by znali infarkty či mrtvice způsobené usazováním tuků v cévách. Jejich tepny a žíly jsou čisté. Může to být tím, že pijí vodu přímo z ledu - tedy nechlorovanou?

Dále zjišťuje, že u zvířat, žijících v divočině, je ucpávání cév (arterioskleróza) jev absolutně neznámý, kdežto zvířata chovaná v zoologických zahradách a napájená z vodovodů začínají ucpáváním cév trpět.

Podobně u lidí, žijících v primitivních podmínkách (kde není vodovodní řád s chlorovanou vodou) je srdeční infarkt věc neznámá, avšak jakmile se tito lidé přestěhují do „civilizace“ s chlorovanou vodou, infarkt se u nich stane běžnou záležitostí.

Je tu také jedna záhada, kterou lékaři nedokáží vysvětlit: Jak to, že tam, kde je ve vodovodu tvrdá voda, mají lidé méně infarktů, než tam, kde je voda měkká? To jejich teorie o nebezpečném cholesterolu nedokáže vysvětlit, ale teorie chloru ji objasňuje: agresivní a extrémně aktivní chlor reaguje s částicemi tvrdé vody na chloridy, takže ho zůstane méně pro ovlivňování našich cév.

Fakta se kupí jedno na druhé a všechna mají jednoho společného jmenovatele.

Rozhoduje se proto pro provedení experimentu, který by vše objasnil.

Doma na farmě bere 100 kohoutků, starých jeden den, a rozděluje je do 2 skupin po padesáti. Jedna skupina pokusná a druhá kontrolní. Oběma skupinám dává naprosto stejné jídlo a chová je v úplně stejných podmínkách. Ve věku 12 týdnů začíná pokusné skupině přidávat do jídla a vody chlor ve zvýšené koncentraci.

Co se stalo? Během 3 týdnů bylo možné zřetelně pozorovat rozdíly na vzhledu i chování. Zatímco kontrolní skupina byla ukázkou pevného zdraví - jasně červené hřebínky měla vztyčené, peří krásně hladké

a čisté, kohoutci byli aktivní, hašteřiví a vzrostlí, pokusná skupina jevila známky netečnosti, kohoutci se choulili v rozích, byli méně vzrostlí, chodili s natřeseným peřím, jako by jim byla zima, byli nahrbení a jejich hřebínky byly bledé (neprokrvené) a svěšené.

Po 4 měsících kohoutci z pokusné skupiny začali umírat. Byli podrobeni pitvě, která ukázala silné žluté nánosy v aortách a cévách. Smrt byla způsobena nejčastěji krvácením do plic (embólie). Běžným nálezem bylo také zvětšené srdce (průvodní jev zvýšeného krevního tlaku). Po 7 měsících byla většina kohoutků mrtvá a zbytek živých byl obětován - se stejnými pitevními nálezy. Zároveň bylo obětováno 16 zdravých kohoutků z kontrolní skupiny a zjistilo se, že jejich tepny a žíly jsou naprosto čisté!

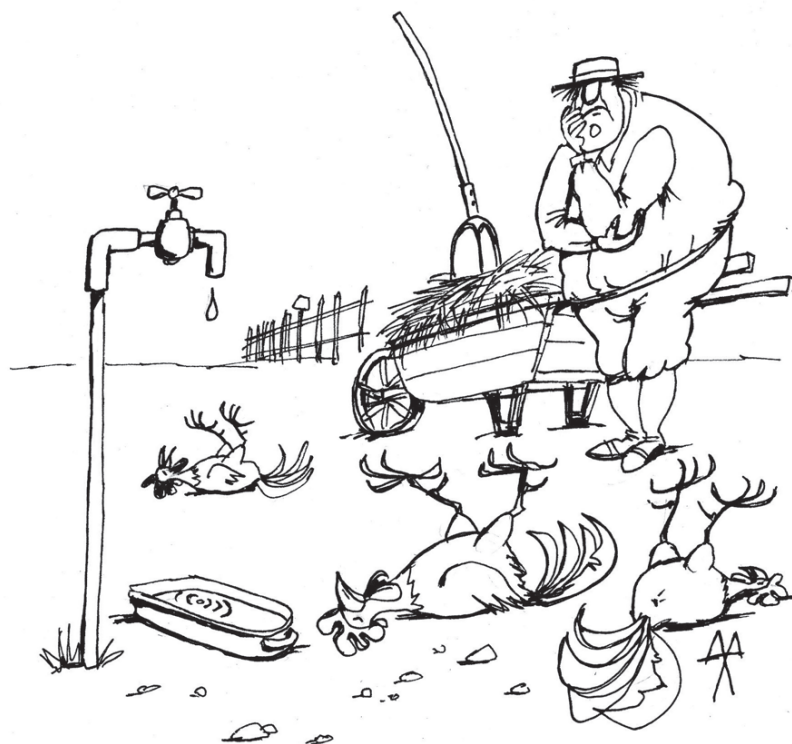
Výsledky byly zcela přesvědčivé, přesto se Josef rozhoduje provést doplňující kontrolní experiment. Zbylých 34 zdravých kohoutků rozděljuje opět na 2 skupiny po sedmnácti. První skupině začíná do stravy a vody přidávat chlor, zatímco kontrolní skupině zachovává stravu čistou, bez chloru.

Už po 3 týdnech začínají kohouti s chlorovanou stravou vykazovat změny ve vzhledu a chování. První změnou je zblednutí hřebínek z jasně červených na téměř oranžové (ucpané vlasečnice) a hřebínky začínají ochabovat. A krátce na to následovaly stejné příznaky, jako u první pokusné skupiny. Po 3 měsících byly v aortách této druhé skupiny nalezeny velké nánosy tuku. Kontrolní skupina 17-ti kohoutů má tepny a žíly opět naprosto čisté...¹⁾

Doktor Josef Price je ohromen a cítí jako svou povinnost sdělit světu, co objevil. Píše pojednání o svých objevech a obrací se na všechna kompetentní místa. Děje se však něco neuvěřitelného: lékaři se jednomyslně staví na odpor. Označují doktora Price za blouznivce. Jeho jasnému a srozumitelnému vysvětlení oponují tvrzením, že „Pokud tomu dokáže porozumět laik, nemůže to být pravda.“!!! [*přeci nemohou dopustit, aby to, na čem postavili své kariéry a desítky let práce (rozuměj - rozvíjení*

teorie o škodlivém cholesterolu) - jejich celé živobytí - někdo zbořil jediným „amatérským“ objevem!] Nikdo se však nenamáhal tento vědecký experiment zopakovat! Nevěříte tomu? Říkáte, že nemá pravdu? Že to není chlorem? Zkuste to vyvrátit tím, že zopakujete stejný pokus s jinými výsledky!

Chemické společnosti [výrobci chloru] pochopitelně spiklenecky mlčí a pracují proti doktorovi tajně. Odpovědní úředníci však také překvapivě mlčí, nebo se dokonce snaží o zákaz vydání jeho knihy (v „nejsvobodnější zemi světa“!). Jeho kniha se však stala „tajným bestsellerem“ - a díky tomu se o jeho objevu nyní dozvídáte i vy.

Závěr?

Člověk se nemůže ochránit před infarktem nebo mrtvicí tím, že vyřadí cholesterol (tuk) ze stravy.

Je potřeba odstranit chlor - silný a extrémně aktivní jed, který působí jako katalyzátor usazování tuků v cévách.

[Na usazování tuku v cévách může mít vliv celá řada dalších faktorů (kouření, volné radikály atd.), avšak chlor působí jako prvotní činitel,

spouštěč, urychlovač a prostředník (katalyzátor) celého procesu. Tučná jídla nebo nadváha pouze napomáhají tomu, že se má v cévách co usazovat.]

Máte studené ruce, nohy, je vám zima? To může být důsledek ucpání vlásečnic tukem díky chloru. Vidíte staré lidi, kteří trpí Alzhaimerem, demencí nebo senilitou? To je důsledek odumírání částí mozku v důsledku ucpávání vlásečnic. Ty se ucpávají jako první. Následují žilky a žíly a dostávají se další problémy - sexuální impotence (u mužů), vysoký krevní tlak atd.

Nakonec se ucpávají tepny a dostavuje se angína pectoris, infarkt nebo mrtvice.

Na ucpávání cév tukem umřelo od vzniku této choroby více lidí, než kolik jich padlo ve všech válkách v historii lidstva. Tak vlády světa (nevědomky) předčily v zabíjení chlorem Hitlera.

To, že vlády bez výzkumů a testů škodlivosti zavedly používání chloru, to se dá odpustit. Byly zde akutní hrozby, které bylo nutné vyřešit. To, že si lékaři a vědečtí pracovníci nedali do souvislosti chlor s cévními chorobami (projevilo se to až o mnoho let později), to se také dá pochopit.

Avšak to, že zavírají oči před jasnými důkazy a fakty, to se dá označit za zločin.

Jak se chránit před chlorem?

Ošetřování vody chlorem nejde zastavit. Zatím nebyla nalezena jiná cesta, jak zabránit nebezpečí infekce vody ve vodovodním potrubí.

Řešení tedy nemůžeme očekávat od chemických koncernů (kteří na výrobě chloru bohatnou), ani od vlády, ani od lékařů (protože většinou si nikdy nepřiznají, že se mýlili), ani od výzkumných ústavů (které by musely přiznat, že vyhodily miliardy na špatné výzkumy o arterioskleróze - důkazy o chloru jsou známy již od roku 1969!), ani od nikoho jiného. Naštěstí dnes máme možnost vyřešit tento problém vlastními silami.

Jsou dvě možné cesty.

První znamená pít pouze balenou pramenitou vodu.

Nicméně, zde se již objevují varovné hlasy, že plastové lahve uvolňují do vody nějaké škodlivé chemikálie. K relevantním informacím jsem se však zatím nedostal. Protože platí úsloví: „Lepší je bezpečí, než lítost“, já vodu z plastových lahví raději piji co nejméně.

Druhým - a v konečném důsledku levnějším a pohodlnějším - řešením je zakoupení kvalitního domácího filtru na vodu. Na trhu jsou různé nabídky, a je proto důležité být při nákupu opatrný, zda nabízený filtr kvalitou odpovídá jeho ceně. Nicméně důležité je, aby filtr odstraňoval z vody na prvním místě chlor a dále neviditelné nečistoty z vodovodního řádu (včetně těžkých kovů a dalších chemikálií). Ti, co si kupují balenou vodu, většinou vaří v chlorované vodě, takže chlor pouze omezí, ale nevyřadí. Pokud máte filtr, budete také vařit ve zdravé vodě.

Ideální je napojit na filtr celý dům a chlorovanou vodou se ani nemýt (chlor může prostupovat kůži; v každém případě ji však vysouší a kůže rychle stárne).

Je řešením vlastní studna?

Pokud se jedná o hloubkový vrt, tak ano. Pokud je to však obyčejná studna, pak byste měli vědět jedno: vše, co „vypustíte“ na povrchu na zem, máte za 48 hodin ve vodě. Máte domácí zvířata, drůběž? Hnojíte záhony? Je okolo vás zemědělské pole? Uhynulo poblíž nějaké zvíře...? To vše déšť splaví do vaší studny. Možná nemáte ve vodě chlor, avšak máte tam jiné jedovaté látky. I zde je proto více než vhodné mít filtr na vodu.

Na závěr důležitá otázka: **Je možné zbavit se tuku v cévách?**